

Podniesione zarzuty

Zaskarżona decyzja jest wadliwa z czterech głównych powodów, a mianowicie Izba Odwoławcza:

- naruszyła prawo poprzez nieuznanie, że reklama i oferty sprzedaży dotyczące hotelu i usług towarzyszących, to jest należących do klas 38, 39, 41, 43 i 44, skierowane do konsumentów w Unii Europejskiej wiązały się z rzeczywistym używaniem w znaku towarowego Unii Europejskiej w okolicznościach, w których te usługi były świadczone w Stanach Zjednoczonych;
- naruszyła prawo poprzez nieuznanie, że reklama i promocja owych usług były wystarczające dla wykazania rzeczywistego używania tych usług;
- naruszyła prawo poprzez nieuznanie, że reklamowanie otwarcia londyńskiego hotelu było istotne dla dokonywanej oceny, oraz
- naruszyła prawo poprzez niepodanie, lub też niepodanie wystarczającego rozumowania dla przyjęcia takiego wniosku.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2020 r. – Rynair/Komisja

(Sprawa T-769/20)

(2021/C 62/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rynair (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, F. Laprèvote, V. Blanc, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2020) 5616 final z dnia 11 sierpnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.57586 (2020/N) – Estonia – COVID-19: Recapitalisation and subsidised interest loan for Nordica [Estonia COVID-19: Dokapitalizowanie i kredyt o obniżonym oprocentowaniu dla spółki Nordica];
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zastosowania przez Komisję Europejską art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i Tymczasowych ram środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki w kontekście trwającej epidemii COVID-19, ze względu na uznanie, że pomoc ma na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w estońskiej gospodarce, że spółka Nordica kwalifikuje się do pomocy i że spełniono przesłanki dotyczące zakłócenia konkurencji, wyjścia państwa ze struktury kapitałowej oraz restrukturyzacji a także ze względu na uchybienie ciężącemu na Komisji obowiązkowi wyważenia korzystnych skutków pomocy z jej niekorzystnym wpływem na warunki wymiany handlowej i zachowanie niezakłóconej konkurencji (tzw. „kryterium wyważenia”).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Komisję Europejską konkretnych postanowień TFUE oraz ogólnych zasad prawa europejskiego dotyczących zakazu dyskryminacji, swobodnego przepływu usług i swobody przedsiębiorczości, które stanowiły podstawę liberalizacji transportu lotniczego w UE od końca lat 80.

3. Zarzut trzeci dotyczący niewszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego przez Komisję Europejską pomimo poważnych trudności i naruszenia praw procesowych strony skarżącej.
4. Zarzut czwarty dotyczący uchybienia przez Komisję Europejską ciężącemu na niej obowiązкови uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2020 r. – KS i KD / Rada i in.

(Sprawa T-771/20)

(2021/C 62/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: KS i KD (przedstawiciele: F. Randolph, QC i J. Stojsavljevic-Savic, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od pozwanych, na podstawie art. 340 ust. 2 TFEU, na rzecz skarżących, solidarnie, zadośćuczynienia (wraz z odsetkami naliczonymi według stopy i za okres, które Sąd uzna za właściwe) za krzywdę poniesioną przez nich wskutek naruszenia przez skarżących ich podstawowych praw człowieka, wyrażonych mianowicie w art. 2, 3, 6, 8 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności⁽¹⁾, a także w art. 2, 4 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) w przypadku pierwszej skarżącej, oraz art. 2, 3, 6 i 13 EKPC, jak również art. 2, 4 i 47 karty w przypadku drugiej skarżącej; oraz
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem, które to koszty w razie wątpliwości nie powinny ograniczać się do kwot pomocy prawnej zarządzanej przez Sąd na mocy postanowienia z dnia 20 listopada 2020 r., ale powinny obejmować koszty postępowania przed Panelem weryfikującym przestrzeganie praw człowieka (HRRP).

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący domagają się zadośćuczynienia na podstawie art. 340 akapit drugi TFEU za krzywdę, jakiej mieli doznać wskutek naruszenia przez pozwanych ich podstawowych praw człowieka, wyrażonych w szczególności w art. 2 (część proceduralna), art. 3, art. 6 ust. 1 i art. 13 ECHR oraz odpowiadających im art. 2, 4 i 47 karty.

Skarga dotyczy okoliczności faktycznych zaistniałych po dniu 8 grudnia 2008 r., w którym Unia Europejska przejęła, w oparciu o wspólne działanie Rady 2008/124/WPZiB⁽²⁾ z dnia 8 lutego 2008 r., od Misji Tymczasowej Administracji Narodów Zjednoczonych w Kosowie (UNMIK) odpowiedzialność za siły policyjne i wymiar sprawiedliwości, w następstwie czego EULEX zaczęła sprawować pełną kontrolę operacyjną w zakresie praworządności. Akt ten powierzał EULEX wyłączny mandat do dopilnowania, aby przypadki zbrodni wojennych, zbrodni międzyetnicznych i innych poważnych przestępstw „były przedmiotem właściwych dochodzeń, były ścigane, osądzone, a wyroki wykonane”.

Skarżące podnoszą:

- ciągłe naruszenie przez skarżących art. 2 i 3 EKPC (części proceduralne) polegające na niepodjęciu działań naprawczych po otrzymaniu zawiadomienia, najpóźniej w dniu 29 kwietnia 2016 r., które w ocenie HRRP stanowiło przejaw naruszenia przez EULEX art. 2 i 3 EKPC w ramach wykonywania jej mandatu wykonawczego;